

Zbirka istinitih priča koje dokazuju da se čuda zaista događaju

Sadržaj

Uvod 1

1 Božiji dar 5

2 Povik u pomoć 17

3 U ratno vreme 32

4 Božansko nadahnuće 47

5 Moć molitve 60

6 Znaci blagoslova 75

7 Svakodnevna čuda 94

8 Transcedentalna čuda 105

9 Moć ljubavi 127

10 Čudesni čovek 140

11 Čudesni iscelitelji 157

Pogovor 176

O autoru 183

Uvod

Ovo je knjiga o čudima, koja su se dogodila običnim ljudima, muškarcima i ženama širom sveta. U mnogim slučajevima, izgleda da ne postoji logično objašnjenje zašto bi život bio spašen zbog na izgled nemogućih šansi i molitvi, koje su uslišene, onda kada je izgubljena sva zemaljska nada. Čak i kada su takva 'čuda' objašnjiva kao prirodni fenomen, prosto vreme i kombinacija istovremenih faktora ukazuje na to da je život mnogo više nego slučajni sudar atoma, i da na njega jako utiču dobrota i ljubav, i božanska i ljudska.

Šta je čudo? Na osnovu Kolinsovog Sažetog rečnika engleskog jezika, ta reč ima koren u latinskoj reči miraculum - čudo. Čudo se definiše kao 'čudesan događaj, koji ima natprirodni uzrok, bilo koji zapanjujući ili fantastičan događaj i čudesan primer nečega, npr. Čudesno isceljenje.'

Istaknuti ljudi teže da izbegnu ovo pitanje. Na primer, kada je reporter pitao Alberta Ajnštajna: 'Da li verujete u čuda?', on je odgovorio: 'Šta može biti čudnije nego novorođena beba?' Relativno je lako reći, šta nije čudo. Ali definisati čudesno u nekoliko reči ilči čak i strana, je isto tako teško kao i pokušavati da objasnite ljubav ili altruizam.

Čuda se najlakše razumeju, ne kroz njihov kratak sadržaj, već kroz njihov uticaj na živote onih koji ih dožive. I tako na ovim stranama, naćićete priče o čudima koja potiču iz mnogih vera i od onih koji nemaju nijednu zvaničnu veru, od Ujedinjenog Kraljevstva, Evrope, Mediterana, SAD-a, Japana, Indije, Australije, Novog Zelanda i Južne Afrike. Neka od iskustava, koja su opisana, mogu biti i posvedočena od strane trećeg lica, ali njihova istinitost i vrednost ne zavisi od toga da li se mogu analizirati na zadovoljstvo onih koji ne mogu prihvatiti svet kao beskoonačan, i neopipljiv da bi se izmerio naučnim instrumentima.

Očarala me je jednostavna priroda znakova božanskog blagoslova: statue koje plaču ili piju mleko u običnim domovima kao i u velikim hramovima,, bolesti koje su isceljene, kao i ponovno dobijanje plodnosti na bunarima i u urbanim uslovima. Ovo nisu priče o previše vatrenim ili nekim drugim svetskim vernicima, već o realnim ljudima koji rade u kancelarijama, radnjama, i fabrikama, o našim majkama, očevima, kolegama, prijateljima.

Prekaljen, engleski vozač kamiona je čuo glas za koji je verovao da je Božiji i istog trenutka je napustio svoj dobro plaćeni posao i odvezao je više od 55 konvoja u ratno područje Istočne Evrope. Japanski tinejdžer, trči kući iz škole da izleći desetine bolesnih i nesrećnih, koji čekaju na vratima. On ne prima novac, samo cveće koje obožava. Domaćica iz SAD-a nosila je svog muža, koji je bio u komi na leđima, punih pet godina. Sada on hoda, priča i živi normalan život. Oni koji su joj se podsmehivali, sada su ućutkani.

Nemaju sva čuda religiozni kontekst. Moreplovac, koji je bio zarobljen u dubokoj pećini pod vodom, nakon urušavanja ledenog brega, koji se sručio u Antartik, nekako je pronašao snagu da pliva kroz vodu koja je bila ispod nule, ka spasiocima, koji nisu mogli da dopru do njega. On veruje da je njegova snaga volje zaslužna za njegovo spasenje, i ovo gledište je prikazano u knjizi , kao takođe i neke religioznije priče. Život je čudesan, predivan, i veličanstveno nepredvidiv. Ljubav, a ne razum je sila koja vlada univerzumom, i kada je život u opasnosti, ili kada je tako pun patnje, da je nepodnošljiv, mogu se dogoditi čuda koja transformišu tu patnju u radost.

Mnogi životi su iskusili čuda. Zaista, više od polovine svetske populacije ljudi, bi definisalo neki događaj iz sopstvenog života ili iz života bliske porodice, kao čudesan. Pregled magazina Tajm u aprilu 1995. godine, došao je do podatka da 69 procenata ispitanih Amerikanaca veruje u čuda. Pravi procenat vernika širom sveta je verovatno mnogo viši. Takvo uverenje ne dolazi od slepe vere, već od ličnih susreta sa čudesnim. Mnoge porodice imaju u svojim porodičnim pričama, neku priču o spasenju od potencijalne katastrofe, priču o ruci sa neočekivane strane, koja im je pomogla kada je sve izgledalo izgubljeno, oporavak od bolesti nasuprot svim verovatnoćama. Čuda samo izgledaju da se retko događaju, jer su ljudi nevoljni da podele to iskustvo van kruga svoje porodice, jer se plaše podsmeha.

Moje interesovanje za čuda počelo je kada sam nepovređeno pobegla iz hotela u severnom Holivudu, koga je zemljotres u Los Angelesu, jednim delom uništio u januaru 1994. godine. To što sam se spasila na manje od 10 milja od epicentra, nije bilo čudo u tom smislu kao susreti života i smrti, opisani u ovoj knjizi. Ipak, to moje iskustvo me je nateralo da drugačije gledam na svet. Bila sam sama, hiljadu milja daleko od moje dece, suočavajući se sa onim za

šta sam bila ubeđena da je smrt. Moj prividno siguran univerzum, raspao se u zastraršujuću tamu. Shvatila sam da je moje nekadašnje mišljenje, da ja sama upravljam svojom sudbinom, iluzija. Dozvala sam Boga, iako sam ga napustila nakon majčine smrti kada sam imala 19. godina.

Nakon toga, pitala sam se zašto je trebalo da očekujem, da će Bog u koga nisam više verovala da usliši moje molitve. Onda sam počela da sakupljam priče o ljudima koji su izbegli skoro sigurnu smrt ili katastrofu, koji su izlečeni od bolesti, koja im je pretila smrću, ali čiji su životi nadahnuti vizijom ili znakom blagoslova, za koji veruju da je došao od božanske sile. Dokazi, koje sam sakupila nagoveštavaju da postoji nešto iznad čak i najvećih duhovnih i intuitivnih moći, za koje se zna da su sastavni deo ljudske psihe.

Ipak, ja sam takođe otkrila, da nema garancije, da će te biti zaštićeni od patnje, bola i gubitka, ako se i priklonite nekoj posebnoj veri. Nema obećanja da će molitva kada je najteže biti uslišena. Život je taman a i svetao, zao a i dobar, ponekada donosi čak i smrt mladima i potpuno nevinima. Uprkos tome, svaka priča u ovoj knjizi, ponovo potvrđuje da molitve mogu biti uslišene na prilišno spektakularan način i da se znaci blagoslova ukazuju ljudima raznih vera pa čak i nevernicima.

Pokušala sam da sakupim mišljenja teologa i religijskih stručnjaka iz Istočne i Zapadne tradicije, kao i mišljenja psihologa, lekara, i naučnika. Ali mišljenje stručnjaka postoji samo tamo gde pruža uvid ili daje neko alternativno objašnjenje. Prave sudije da li je neko iskustvo čudesno ili ne, su prvo oni koji znaju i koji su izabrali da to iskustvo podele sa nama u ovoj knjizi, a drugo, to su oni koji čitaju priče i možda nalaze sličnost sa nečim u svom životu ili u životima njima bliskih ljudi.

Tamo gde je to moguće, pokušala sam da citiram ljude koje sam intervjuisala. Nadam se da strane koje slede prenose nešto njihovog optimizma, dobrote i vere u život.

Božiji dar

Moć molitve

Kristini je bilo 50 godina i bila je u braku sa Denisom već 30 godina, kada je u septembru 1990. godine, počela da se žaliti na jake glavobolje, koje nisu prolazile. Do polovine nedelje, Denis je bio tako zabrinut, da je insistirao da se pozove lekar.

Ali Kristinino stanje se pogoršalo i u subotu uveče, ona se onesvestila u kupatilu. Na sreću, lekar je bio u kući, kada se to dogodilo i odvezli su je u Bolton bolnicu. Narednog jutra, sa dijagnozom hemoragije na mozgu, prebačena je u Houp bonicu u Mančesteru zbog neurohirurške operacije. Preživela je petočasovnu operaciju, ali je upala u duboku komu.

Denis mi je ispričao šta se dogodilo:

Pitao sam doktora, kakve su Kristinine šanse i on mi nije davao nikakve izgleda. Plakao sam i plakao. Bilo je kao da su prošle dve godine u čekanju. Doktori su predlagali da će nakon tri do četiri meseca ne reagovanja, izvući tubus koji hrani moju ženu i da će prestati sa lečenjem. Rekli su mi da čak i da se Kristina oporavi, za šta je potrebno čudo, imala bi oštećenje mozga i bila bi nesposobna, pa bi je zato trebalo pustiti da ode. Ali ja sam rekao: ' Samo jedna osoba može odlučiti da li će živeti ili umreti, a to je Bog'.

Ja sam bio siguran da će Kristini biti bolje, iako nije bilo ničeg što bi moglo da potvrdi moje uverenje. Najgore od svega, je bilo što se iz dana u dan ništa nije događalo. Samo je ležala tamo. Molio bih se danju i noću, posebno kada bi ostali sami. Nisam nikada izgubio veru i znao sam da se ljudi širom sveta mole za Kristinu. Svake noći bih došao kući i molio se i plakao. Rekao bih Bogu: ' Ili je oživi ili je pusti da umre ili pusti mene da umrem umesto nje. Samo učini nešto'.

Nekoliko meseci nakon toga, dodao sam nešto što se činilo nezamislivim: ' Ako samo može da živi, pusti je da bude ovakva'. Znao sam da bi život bez nje, bilo kakav život, bio nezamisliv. Ljutio sam se na Boga, jer je moja supruga, jedna divna žena, koja nikada nije rekla grubu reč ili počinila hneko zlo delo. Kristinu su prebacili u starački dom jer u bolnici više nisu mogli da joj pomognu.

Stvari su se pogoršale. Moja majka je umrla, izgubio sam posao i imao sam problema s novcem. Ali čak ni tada, nisam očajavao. Niko mi nikada ne može reći da Bog ne postoji. Izledalo je da sam prošao kroz poteškoće i da znam da će se stvari srediti. Bog nas neće napustiti.

Osamnaest meseci, nakon što je Kristina upala u komu, dobila je pneumoniju. Glavna sestra mi je rekla da joj je ostalo još tri dana života. Lokalni sveštenik je došao da održi poslednji obred, molitvu za bolesne, ali nedelju dana kasnije Kristina je i dalje bila živa i počela je da se malo oporavlja. Vlažio bih komadiće vate i stavljao ih na njene usne. Kristina je

izgubila refleks gutanja i njene usne su uvek izledale suvo.. Početkom 1992. godine prijatelji su mi dali svetu vodu, koju su doneli iz Lurdesa, i ja sam njom natapao vatu. Postao sam svestan toga da je Kristina počinjala da guta, a rendgenom je potvrđeno da ne može da guta.

Onda je Kristina počela da šapuće. Samo je jedno ili dvoje nas moglo čuti, i mnogi su bili sumnjičavi. Svake noći sam izgovarao tri molitve i rekao joj: ‘ Ja ću izgovoriti molitve, a ti veruju u njih’. Jedne noći sam pričao te naše tri molitve, kada mi se na pola Svete Marije, Kristina tihim glasom pridružila molitvi u ‘ Sveta Marijo, majko božja’, iako nije bila budna. Od tada je Kristina počela da se oporavlja.

Pre toga, tokom onih meseci koje sam proveo sa Kristinom, primetio sam da niti na mojoj brojanici postaju zlatne. Ne mnogo nakon toga, čuo sam da u Međugorju u bivšoj Jugoslaviji, gde se Bogorodica stalno pojavljuje, brojanice hodočasnika nekada menjaju boju. Verujem da je Bogorodica pomogla Kristini, zato što su obe majke.

Kristina se ne seća trenutka kada se pridružila u molitvi, niti se seća dugih meseci, kada je bila u komi:

Nije kao u filmovima, kada se osoba odjednom probudi. Bilo je polako. Pretpostavljam da je prošlo nekoliko meseci od izgovaranja molitve, da sam postala potpuno svesna. Teško je shvatiti, kako je to bilo, jere se sada osećam tako dobro.

Kristina je rekla da njen oporavak, čudesan po rečima porodice i doktora, nije bio brz. Bio bi to isuviše lak završetak, da se odmah nakon što je izgovorila molitvu, podigla iz kreveta i vratila u normalu. Ali pravi život je mnogo teži i nakon čudnog prodora, mogu doći meseci srčanosti i napornog rada. Kristina je išla na fizioterapiju i na vežbe govora i napokon je mogla da odgovara na pitanja. Do Božića 1992. godine, ona je potpuno izašla iz kome i započela frustrirajući zadatak rehabilitacije. Joč jednom se molila za normalan život i početkom 1994. godine, ona je mogla da ide kući. Dve godine kasnije, ona je svesna svojih blagoslova:

Svaki dan je divan, dragocen i dar od Boga. Kada smo otišli na misu prvi put nakon mog oporavka, upalili smo sveće i ceo skup je aplaudirao, kada smo ušli u crkvu. Njihove molitve su mnogo pomogle.

Sada Kristina uči procesovanje u Word-u i francuski jezik. Par je išao u Kanadu i proslavio njen pedeset-peti rođendan u Parizu.

Bivši direktor bolnice u Boltonu, je nakon što je prešao u Ministarstvo komentarisao, da bi kao rezultat Kristininog slučaja, sve medicinske udžbenike koji govore o pacijentima u komi, trebalo ponovo napisati, jer joj njeni doktori nisu davali nadu, naročito kako je vreme prolazilo.

Kristinino i Denisovo iskustvo je čudesno u nekoliko pogleda. Njen oporavak uprkos slabim izgledima da preživi, može se reći da je medicinsko čudo. Odbijanje njenog supruga da je napusti na savet lekara, i njegovo čekanje dve godine bez ikakvog znaka, pokazuje posvećenost koja je sama po sebi čudesna.

Ali čudo ostaje iznad svega, religijsko. Brojanice koje menjaju boju, mogu se posmatrati kao čudesan znak nebeske naklonosti, i konačno stalna molitva i vera predstavljaju moć molitve da ispuni nešto naizgled nemoguće.

Kako se može dogoditi takvo čudo? Jedan odgovor je dao Dr Kenet Pergament sa Bouling Grin Stejt Univerziteta, na kongresu američke asocijacije za napredovanje nauke 1996. godine:

Religija nudi odgovor na ljudski problem nedovoljnosti. Suočeni sa nesavladivim, sveti jezik- nada, oproštaj, predaja, spokojstvo, božanska svrha- postaje važniji. Kada život izgleda da je van kontrole, vrhovna kontrola je kroz svetost i dalje moguća.

Božanska intervencija

Paulina, medicinska sestra i supruga jednog doktora, ispričala mi je o svom iskustvu, koje joj se dogodilo dok je živela na Novom Zelandu pre nekoliko godina. Ona, kao i Denis i Kristina, pripisuje ovo čudo božanskoj intervenciji:

Sedela sam na grupnoj isceliteljskoj terapiji, koju sam redovno posećivala. Grupa je bila baš divna, ali ja sam bila tako umorna, pošto saam imala malu decu, kojima je bilo samo tri i četiri goine, i dok sam oči držala polu zatvorenim, skoro da sam poželela da sam kod kuće.

Sledeća stvar koju znam je da je Isus stajao predamnom u prostoru čiste svetlosti. Nije bilo poda, ni plafona. Ljubav, čista ljubav je dolazila od njega. Šake su mu bile otvorene, a dlanovi podignuti na gore. Nosio je čistu belu odoru i lebdeo ka meni. Došao je do mene. Pitala sam ga da izleči mog svekra u Severnoj Irskoj.

Iz nekih razloga, bila sam zabrinuta za mog svekra već nekih 12 sati. Prethodne noći, moj suprug Dejvid je sanjao oca, kako nas pozdravlja njegovim severno-irskim akcentom

'Zdravo vi tamo,' njegov uobičajeni pozdrav, kada nas je sretao. Dejvidovi roditelji su obećali da će doći da nas obiđu, ali je moj svekar čekao na uradi bajpas operaciju, i da dođe ovde na oporavak. Postojala je lista čekanja za

operaciju i Dejvidova majka nam je obećala da će nas obavestiti kada će ga primiti. Dejvid je usnio taj san u tri sata ujutru, i on i ja smo se molili cele noći- u tom terenutku nismo znali da su mom svekru saopšili za iznenadno otkazivanje, i da je baš tada bio na operaciji.

Zaista nisam znala da je primljen u bolnicu, dok nisam otišla kući nakon seanse. Tada, dok sam stajala sa Isusom pored mene, molila sam se, za izlječenje mog svekra, iako nisam znala zašto. Blistavo svetlo je bledelo, i ja sam zatekla sebe kako padam kroz tamu sa tek nekim bljeskom boje. Nepravilno sam disala, i znala sam da sam u šoku. Imala sam isti osećaj, kao kada sam rodila moje poslednje dete i kada mi je telo bilo hladno i teško. Sada, dok sam se borila za dah, osetila sam ruke pune ljubavi, koje su mi pomagale, vodile me i ohrabrivale me. Iznenada sam se ponovo vratila grupi i poslužen mi je topao čaj. Ogrnuli su mi jaknu preko ramena, jer sam se tresla. Vizija Isusa mi se dogodila u 8 i 15 popodne. Na Novom Zelandu, vreme je bilo 12 sati unapred u odnosu na Severnu Irsku. Tog popodneva operacija se iskomplikovala. Moj svekar je bio bez svesti i imao je opasno visoku telesnu temperaturu. Upozorili su moju svekrvu da će umreti i da nema nade. Kako sam kasnije saznala, upravo onog trenutka kada sam imala viziju Isusa, aparat je iznenada počeo nepravilno da radi, i moj svekar se probudio bez temperature, kako god, na iznenađenje osoblja intenzivne nege.

To je bilo pre osam godina, i on je i dalje živ i dobro je.

To je za mene čudo.

Znaci blagoslova

Neka od najfascinantnijih, ali potencijalno kontroverznih čuda koje sam istraživala, bila su ona gde je je neobjašnjivi prorodni fenomen izgleda ukazivao na božansku interevenciju ili blagoslov.

Skupila sam mnogo priča od vernika katoličke veroispovesti, o statui Bogorodice, koja je širom sveta prolivala suze ili čak krv, ali sam se uplela u neizbežnu debatu po pitanju hemijske analize, i optužbi za prevaru i profiterstvo. Ipak, imala sam sreću da lično pričam sa ženom, koja je iskusila ove božanske znake, i shvatila sam da pravo čudo ne leži u DNK materijalu

koji je isticao i u datiranju ugljenika, već u onome šta je to to iskustvo značilo onima koji su ga proživeli i u izlečenjima koja je iniciralo takvo iskustvo.

Meri ima 80 godina, i penzionasana je direktorka pošte, koja živi u okrugu Viklou u Irskoj. Njena statua Bogorodice, izgleda da ne samo da plače, već su njena ćerka i drugi prijatelji i komšje videli i kako pomera oči i kako se pomera u svojoj kutiji.

To je bila jedna od nekoliko statua kupljenih na svetilištu Bogorodice u Fatimi, u Portugalu, jedna od mnogo hiljada statua koje se prave i distribuiraju, pa na taj način jedna koja nema nikakvu neku čuvenu istoriju ili mistično poreklo. Ipak, postala je simbol nade i vere vernicima širom sveta koji ne dolaze u neku pećinu, okruženu štandovima za turiste i medijskim reklamama, već dolaze u dnevnu sobu jedne obične žene.

Meri mi je ispročala o tim njenim iskustvima koja su se ponavljala:

Imala sam statuu već neko vreme, i bila je osveštana i koristili smo je mnogo puta, u čitavom komšiluku, za religijske obrede i molitvu. Postala je simbol tolike svetosti i pobožne ljubavi, pa zato verujem da je bila blagoslovena, iako je kao i mnoge druge, deo masovne proizvodnje.

Osmog maja 1994.godine, primetila sam da statua izgleda drugačije. Odora je bila drugačije plave boje. Izašla sam i kada sam se vratila, čitava prostorija u kojoj se statua nalazila, je mirisala na tamjan.

Devetog maja nisam išla na misu kao što sam obično radila. Moja ćerka je čistila i planirala je da ode do pošte umesto mene. Ušla sam u dvorište, kada je istrčala, vičući,

‘ Mama, uđi brzo ’.

Pojurila sam unutra, i ona mi je pokazala statuu, koja je bila u svojoj kutiji i imala crvene oči. Sa levog oka kapljala je crvena tečnost, a sa drugog oka bezbojna, nalik suzama. Podigla sam statuu i videla da je stvarno živa. Nisam se uplašila iako su se oči otvarale i zatvarale i figura se pomerala. Zapravo se okrenula u kutiji. Moja ćerka je takođe to videla. Noge su mi obamrle, i povikala sam: ‘ Oh blagoslovena Mati ’.

Znala sam da me je Bogorodica preklinjala da joj pomognem i da je zato plakala. Uvek sam pokušavala da vodim dobar život, i bila sam rastrešena njenom tugom i pitala sam se, kako sam ja tu tugu mogla da proizvedem. Pozvala sam nekoliko prijatelja, sa kojima se molim, i oni su došli i videli statuu Bogorodice, kako se pomera i otvara i zatvara oči. Poslala sam po sveštenike, ali mi oni nisu verovali. Ali došli su i sami videli i sada se naš parohijski sveštenik raduje što je naše selo tako blagosloveno.

Priča se širila i ljudi su ulazili i izlazili iz kuće danima, moleći se i diveći se. Stavila sam statuu na sto u dnevnoj sobi, i ona je i dalje plakala. Stručnjaci

me optužuju za prevaru, i zahtevaju da se statua ispita. Nisam nikada tvrdila da je statua plakala krv, i ne želim da je ispituju. Nije me briga ako plače katran, vosak, smolu ili krv. To je blagosloveni prizor, i to je znak da naša Gospa, oplakuje tugu sveta.

Videla sam njene oči otvorene i osetila sam da je živa u mojim rukama. Zašto je potrebno da bilo šta dokazujem?

Ljudi koji su dolazili u moj dom, imali su fantastične vizije. Posle više od 18 meseci, statua još uvek ponekada plače. U petak, u februaru 1996. godine, pre nego što je bomba eksplodirala u Londonu, statua je plakala.

I ja sama sam imala vizije, ali ne pričam o njima, pošto bi ljudi rekli da imam neki interes od toga, jer sam ja vlasnik statue. Ja ne bih zarađivala na statui, niti bih je prodala, jer je ona blagoslov, dar, i moja sveta dužnost je da brinem o njoj i o onima koji dolaze da traže pomoć i put od naše Gospe.

Mnogi su došli i izlečili se. Nikoga nisam odbila. Ljudi, koji boluju od raka su izlečeni, moleći se našoj Gospi, kao i ljudi sa bolesnim nervima i oni sa problemima sa drogom.. Hiperaktivna deca su postajala mirnija, dodirivanjem njene odore. Čovek koji je imao prelom vratnog dela kičme, i kome su bolovi prestali, napisao mi je pismo zahvalnice.

Moj dom je nalik svetilištu. Najčudnije iskustvo se odnosi na gospodina koji je video članak o tome dok je bio u jednoj krčmi u Dublinu. Pitao je konobaricu, da li može da uzme fotografiju statue iz časopisa Independent. Stavio je fotografiju pored svog kreveta i pokrio celofanom da bi ostala čista. Ubrzo nakon toga je došao da vidi statuu, i rekao da se oči na toj njegovoj izrezanoj fotografiji pomeraju, kao i na statui. Pre no što je ovo proživio, imao je rak, i želeo je da mi kaže da mu je bolje.

Sada sam tako srećna osoba. Ne znam, zašto sam tako blagoslovena. Ne morate da klečite pred našom Gospom. Samo morate da je znate i volite.. Osećam se 20 godina mlađe, i okružena sam ljubavlju moje porodice i privilegijom da imam statuu, statuu, poput miliona drugih koje se prodaju u Fatimi, u Portugalu, statuu, koja je veoma posebna i koja je donela tako mnogo sreće i isceljenja drugima.

Pošto su se vesti proširile, pet stotina ljudi je dnevno dolazilo da vidi statuu.. Mnogi su tvrdili, da su je videli kako plače ili da su videli oči kako se otvaraju i zatvaraju, i mnogi su osetili jako zračenje mira koje je ispuštala.

Iako su proizvođači figure, objasnili čudo kao topljenje smole, Meri je ubeđena da su suze bile prave, jer kako ona ističe, iako su mnoge druge, takve statue kupljene u njenom kraju, i držale se u sličnom okruženju, nijedna nije plakala, i pomerala se. Meri je srdačna, iskrena žena, koja nije zaradila na ovim neobičnim događanjima. Zapravo, oni, čiji domovi postanu svetilišta,

često završe kao siromašni ljudi, koji kuvaju čaj za posetioce, i nude gostoprимljivost. Logika ne može umanjiti moć takvih jednostavnih svetilišta. Možda čuda mogu početi kod kuće.

Druge vere takođe priznaju znake blagoslova. 'Mlečno čudo', koje se širom sveta dogodilo u isto vreme 21 septembra 1995. godine, je po rečima časopisa Gardijan 'prvi primer globalnog religijskog žara, koga su propagirali mas-mediji'. Milioni Indusa, širom sveta, su otišli u hramove, i Indija je skoro zamrla, pošto se pričalo da statue Ganeše, Šive i drugih božanstva prihvataju mleko. (Ovaj fenomen je potpuno objašnjen u petom poglavlju). Ali najfascinantnije priče, i priče u koje se najpre moglo poverovati, vezano za ovaj istovremeni, globalni izraz božanskog blagoslova, nisu potekle iz hramova, već iz privatnih domova, gde su statue imale lični, kao i ceremonijalni značaj.

Deset hiljada ljudi je posetilo Višvaa Hindu hram u Sautholu u zapadnom Londonu, gde se pričalo da bela mermerna statua Nandija, Šivinog svetog konja, prima mleko. Ali samo nekoliko hiljada jardi odatle, u domu Aše i Anil, koji su došli u Veliku Britaniju iz Ugande, mala statua od gline koja se normalno drži u minijaturnom hramu u sobi na prizemlju, je takođe počela da pije mleko. Ubrzo su mnogi poklonici ispunili dnevnu sobu njihove male kuće na periferiji, uzdižući Lorda Šivu, induskog Boga uništenja i reinkarnacije. Strpljivo su čekali da ponude čajne kašičice mleka oslikanoj statui Ganeše, koja je stajala na ognjištu.

Zvučalo je neverovatno, dok nisam popričala sa Ašom, jednom inteligentnom i iskrenom ženom, koja mi je opisala kako je njen dom postao svetilište za mnoge:

Kada sam ušla u kuću nakon posla, majka mi je rekla da statue u hramovima širom sveta piju mleko. Ja sam imala statuu Ganeše, boga sa glavom slona, u mom sopstvenom, privatnom, malom hramu u kući. Ganeša se koristi na svim lepim dešavanjima, kao što su venčanja. Ostavila sam činiju mleka ispred njega, ali mi je majka rekla da ga moram hraniti kašikom. Podigla sam kašiku mleka blizu njegovih kljova, i ono je nestalo. U naredna tri dana, on je popio devet do deset pinti mleka. Moji rođaci su rekli predivne vesti onima koji su čekali da idu u glavni hram koji je takođe u našoj ulici, nekoliko kuća od nas, i ubrzo, ljudi su čekali u redu da ponude mleko mojoj maloj statui.. Neki su čekali do tri ujutru. Moja statua je napravljena od gline, ali kada sam je opipala iznutra, bila je potpuno suva, i mleko nije prošlo kroz nju.

Ovo se nastavilo, oko nedelju dana, i onda statua nije više htela da pije. I dalje imam statuu u mom malom hramu i meni je veoma dragocena, jer je blagoslovena istim čudom o kome su posvedočili ljudi širom sveta. Verujem da

danas mladi ljudi ne poštuju više Boga, i da se svet udaljio od religije. Zbog toga se mlečno čudo dogodilo svuda u svetu, a ne samo na velikim svetilištima, već i u skromnim domovima, poput mog. To mora da je srce svake religije, da natera ljude da veruju i da se još jednom vrate veri.

Božija ruka

Prvobitno sam počela da istražujem čuda da bih otkrila da li se božanska ruka nalazi iznad spasenja. Fiona, baptistkinja, koja živi u Ekseteru, veruje da je njen čudesni nestanak, bio božiji način da joj pruži drugu šansu, da iza sebe ostavi svu nesreću svog detinjstva, i da izgradi nov, nezavisan život. Ovo je njena priča:

Osmog avgusta 1985. godine, išla sam na vožnju kanuom u Lejk Distriktu, u pratnji dvoje ljudi. Oko četiri popodne smo stigli smo u Felfut park, koji je dobro poznat po sportovima na vodi na jezeru Vindermer.. Ušli smo u kanue i počeli da veslamo. Išlo mi je iznenađujuće dobro, s obzirom na to da mi je to bio prvi put da sam u kanuu. Međutim, petnaest minuta kasnije, moj kanu se prevrnuo, i morala sam da se izborim da izađem iz njega pod vodom, osećajući se veoma dezorijentisano. Jedna od žena, iz mog društva, je izašla iz njenog kanua, da mi pomogne, i počele smo da plivamo ka obali, vukući kanue.

Na skoro pola puta do obale, ka nama je krenuo gliser. Vozač je greškom mislio da smo u nevolji i odmah došao da vidi da li nam je potrebna pomoć. Na nesreću, on nije isključio motor, i mene su talasi u vodi povukli ka krmilu glisera. Propeler je bio na nekoliko milimetara od mog lica i još uvek se sećam trenutka kada sam pomislila 'Ja ću umreti'.

U tom trenutku, povikala sam Bogu: 'Molim te, ne dozvoli da umrem. Nisam spremna da umrem. Nisam spremna da umrem, ne još'.

Znala sam da je bilo mnogo stvari u mom životu, koje je trebalo srediti, i tako mnogo stvari, koje sam želela da uradim. Delić sekunde kasnije, gliser se okrenuo i počeo da se pomera od mene, i snaga talasa me nije više bespomoćnu držala. Podigla sam noge na gore, i iskoristila ih da se odgurnem unazad. Sećam se da sam osetila mali udar po desnoj nozi, ali nisam razmišljala o tome. Do trenutka, kada sam pokušala otplivati, nisam shvatila da ne mogu da koristim desnu nogu uopšte - u tom trenutku nisam bila sigurna ni da li čak imam desnu nogu.

Odvezli su me u bolnicu. Imala sam dve otvorene povrede na nozi, jednu od pet inča a drugu dva inča dugu, tamo gde se propeler urezao u moju nogu. Ukupno mi je bilo potrebno sto šavova. Specijalista mi je rekao da sam neverovatno srećna, što još uvek imam nogu, jer da je propeler otišao jedan inč više, šteta bi bila nepovratna, i bila bi mi potrebna amputacija.

Do današnjeg dana ja se još uvek čudim , da sam preživela.. Verujem da se Bog tu umešao, i da mi je data druga životna šansa, koju sam iskoristila. Zarastanje i dalje seže duboko i fizički i psihički, iako je prošlo deset godina od nesreće. Ožiljci i dalje zadaju probleme, i trenutno primam terapiju.. Ipak, svakog dana se zahvaljujem Bogu, što mi je spasao život i sačuvao me od ozbiljnije povrede.. Život je veoma dragocen dar za mene sada, iako još uvek ne razumem, kako ili zašto sam ja izabrana da vidim još jedan dan.

Sledeće poglavlje posmatra, druga spasenja od skoro sigurne smrti. U nekim pričama, anđeli čuvari se vide kao izvor spasenja, u drugim, telepatska veza ljubavi. Neki ljudi veruju da tajna, ipak leži u snazi i izdržljivosti ljudskog duha.

2 Povik u pomoć

Slušajući Božiji glas

Uski putevi begstva od smrti su najdramatičniji oblik čuda. Ali ko stoji iza tih intervencija? Ovo je kompleksno pitanje i priče u ovom poglavlju nude različita mišljenja o tome. Poput Fione u prethodnom poglavlju, neki svoj čudesan beg od smrti, pripisuju božanskoj zaštiti. Kortni, student umetnosti, koji živi u državi Vašington u SAD-u, ubeđen je da ga je anđeo čuvar spasao od skoro sigurne smrti. Dok je Kortni bio još u srednjoj školi, zaspao je za volanom svog automobila. Udario je u betonski most i prevrnuo se. Kortni se probudio od udarca, glavom okrenut na dole, prekriven staklom, u tami napuštenog seoskog puta. Iznenada, neki uporni glas mu je rekao da izađe iz automobila, ali Kortni nije mogao da pronađe dugme za odvezivanje pojasa. Počeo je da paniči, a onda je osetio ruku kako mu blago pomaže da nađe dugme.

Kortni je pokušao da ispuže preko srušenog plafona automobila, ali nije mogao da se izbori da izađe. Dok je vikao u pomoć, shvatio je kako lebdi iz automobila, obasjan blistavom svetlošću, više zaslepljujućom od svake koju je do tada video. Ztvorio je oči jer je svetlost bila jako sjajna.

Kada ih je otvorio, sijanje je nestalo. Ali opasnost nije. Dok je stajao u mraku, omamljen udarcem, glas je tinejdžeru rekao da trči što brže može. Nekoliko sekundi kasnije, automobil se zapalio i bio potpuno uništen. Posledica udara je bila tako jaka, da je motor prošao kroz pod automobila. Kortni, se izvukao sa manjim ogrebotinama i modricama i mogao je da hoda putem da nađe pomoć. Najneverovatnije od svega je da je jedino mesto na kom se plafon automobila nije potpuno srušio, bio mali prostor gde je bila njegova glava. Kao i Kortni, svi oni koji su videli olupinu, nisu mogli da nađu moguće objašnjenje, kako se spasao.

Dajen, koja živi u Samersetu, takođe veruje da su božanskom intervencijom spašene ona i njena ćerka od skoro sigurne smrti:

Bilo je to 10. jula 1968. godine. U to vreme sam bila bolesna i nisam mogla da hodam. Imala sam devojčicu od tri godine tada i dobro smo se snalazile uz razne pomoćne sprave, koje su mi dali. Pljuštala je kiša čitavo jutro, ali ja nisam bila uopšte zabrinuta. Oko dva sata popodne, iznenada sam čula muški glas, koji ne poznajem, i koji me je upozoravao ponovo i ponovo, ‘ Uzmi dete. Ostavi sve i izazi iz kuće.’

U prvi mah, pomislila sam da ja to izmišljam, ali glas je nastavio, glas je postajao sve urgentniji. Na kraju, nisam više mogla da podnesem zvuk, pozvala sam taksi da nas odveze do kuće moje sestre.. Te večeri, lokalna reka je probila obale i prizemlje moje kuće je bilo poplavljeno nekoliko stopa visokom vodom. Da sam ostala, bila bih zaglavljena tamo sa mojom ćerkom.

Ubeđena sam da je to bio božiji glas i da je on spasio naše živote. Nikada nisam zaboravila to iskustvo i ono me je ubedilo, da život ima svrhu.

Spasavanje naših voljenih

Dajen je poslušala upozorenje, i tako joj je data šansa da spase sebe i svoje dete.

Zapravo, nekada dobijemo upozorenje, ne samo zbog sopstvene zaštite, već da bismo mogli da pošaljemo ljubav i molitve članu porodice koji nije tu, a kome je to potrebno. U mojoj knjizi Duhovne porodice(Fulšam,1995. godine), ispričala sam kako je Džudi, koja živi u Indijani, pala na kolena molila se za svog sina Korija, koji je trebalo da bude u školi, ali je pobegao iz škole i bio je na putu da slupa pozajmljeni motor.

Moje istraživanje, jasno ukazuje da smo u stanju da prebacimo snagu i zaštitu bliskim rođacima i partnerima, koristeći neshvatljivu moć koja prevazilazi telepatiju. Na duhovnom planu, izgleda da možemo da intervenišemo u ime onih koje volimo, na način koji može uticati na fizički ishod. U mnogim slučajevima, uplašeni roditelj ili partner zamoli Boga za pomoć ali ponekad shvati da moć spasenja jednostavno proizilazi iz snage ljudske ljubavi. Sve više počinjem da uviđam da ove dve moći možda i nisu spojive. Bake, naročito kada se radi o omiljenom unuku sa kojim osećaju posebnu vezu, mogu da pošalju zaštitu, koja izgleda da u sebi nema baš ničeg čudsnog. Dalma živi u Bristolu. Ona je opisala, kako veruje da je unuka, koji živi miljama daleko spasila od smrti:

Moj petnaestogodišnji unuk Li je prolazio kroz tešku fazu kod kuće. Ali on je bio jedan divan momak i uvek smo bili veoma bliski. Jednog četvrtka uveče oko 7 i 45 popodne, znala sam da je Li u opasnosti. Otvorila sam Bibliju i videla frazu 'Otrgnite ih od vatre'. Plašila sam se da je Li zaglavljen u nekoj vatri, i molila sam se iznova i iznova.. 'Otrgni Lija iz vatre Gospode'. Napokon, strah je utihnuo i znala sam da nije više u opasnosti.

Narednog dana, Li je došao da me vidi. Bio je beznadežno uznemiren, ali nije hteo da mi kaže zašto. Na kraju mi je priznao, da se od prilike u vreme kada sam se ja molila, spremao da uđe u auto pun momaka, koji su ga ukrali zarad brze vožnje. Jedan od njih je ukrao auto i spremali su se za zabavu. Dok se Li peo na zadnje sedište, jedan veći momak je došao i odgurnuo mog unuka. Otišli su bez njega. U osam popodne, izgubili su kontrolu nad automobilom i srušili se sa Klifton visećeg mosta. Svi momci u automobilu su poginuli. Li je čuo za nesreću na vestima.

Pričala sam sa Dalmom na šestogodišnjici od udesa i ona je i dalje ubeđena da su njene molitve spasile Lija. Za momka, koji je seo u automobil umesto Lija, nije bilo srećnog kraja, ali to ne čini Lijevo spasenje, u očima njegove bake, manje čudsnim.

Verovanje glasu

Možda bi onda trebalo da naučimo da poslušamo glas, bez obzira da li on dolazi iz naše psihe ili od anđela čuvara. Dejl živi u državi Vašington, ali njeno iskustvo je iz vremena, kada je bila tinejdžer u Vermontu:

Imala sam jedan stari automobil na koji sam bila veoma ponosna. Jednog dana sam se osetila veoma uplašeno - znala sam da će se nešto loše dogoditi sa automobilom. Rekla sam majci, ali se ona samo smejala.

Te noći sam išla na devojačko veče moje rođake, koja je živela u kući u planinama.

Želela sam da ostavim automobil kod kuće, ali za mene nije bilo mesta u drugom automobilu, i mama je rekla da paničim bez razloga. Posle prijema, pogrešno sam skrenula i našla se u situaciji da silazim niz strmu stranu planine, umesto niz postepen, duži, put kojim sam se popela. Polako sam silazila, ali su mi iznenada otkazale kočnice. Pritisla sam kočnicu do poda, ali se nije ništa dogodilo, i automobil je ubrzavao niz vijugav planinski put. Nisam ispuštala volan iz ruku, i molila sam se Bogu da me spase, iako nisam bila naročito religiozna.

Put je iznenada naglo skrenuo i predamnom se nalazila strma provalija. U ogradi se nalazila samo jedna mala pukotina, tek dovoljna za automobil, koja je vodila u polje sa desne strane strme padine. Trznula sam volan i uspela za inč da uđem u polje gde sam silovito prešla preko pregiba i napokon usporila među kravama. Kada je moja porodica videla provaliju narednog dana, nisu mogli da veruju kako nisam preletela preko ograde. Nakon toga sam naučila da slušam moja upozorenja.

Dejlin predosećaj joj je ukazao da ne ide njenim automobilom, ali su je drugi ubedili da taj osećaj ignoriše. Skeptici bi rekli da je ona možda bila podsvesno svesna da treba da obrati pažnju na svoj automobil. Ali takva upozorenja nose neodložnost, koju ne treba ignorisati. Problem je u tome, da ako ih poslušamo, mi ne možemo biti sigurni posle da li je tako trebalo uraditi. Gospođa koja radi u lokalnoj piljarnici, je trebalo sa prijateljicom da vozi oko 100 milja na izložbu ručnog rada za vikend, ali je bila ubeđena da će imati strašan sudar. Nije bilo logike u ovom i ona je bila nevoljna da izda prijateljicu. Ipak je na kraju odlučila da ne ide - njena prijateljica je takođe želela da otkáže put, jer je i ona imala loš predosećaj. Možda je bilo bolje da shvati upozorenje i da živi u neizvesnosti da li je takva odluka opravdana, nego da se oslone na božansku intervenciju u ključnom trenutku.

Božanska intervencija ili dobra sreća

Dr Stiv Doneli, lektor na odseku za elektronsko i električno inženjerstvo, i pomoćnik direktora na Institutu za istraživanje nauke na Univerzitetu u Salfordu, misli da su čudesna spasenja manje stvar božanske intervencije, a više stvar dobre sreće:

Po pitanju čudesnog preživljavanja, za svaku osobu, koja neverovatnom srećom izbegne smrt, postoji druga osoba, koju pod uticajem neverovatno loše sreće, udari grom, ili padne sa prozora desetog sprata ili se sa samo 21 godinom razboli od retkog raka.. Ako se ovi prvi slučajevi posmatraju kao dobronamerne manifestacije paranormalnog, onda bi ove druge trebalo posmatrati kao zlonamerne manifestacije.

Ako se posmatra celovitost onog dobrog, lošeg i neodređenog, što se dešava u svetu - ako zanemarimo ljudske zasluge- jednostavnije ih je posmatrati kao slučajne događaje u nezainteresovanom univerzumu. Po mom mišljenju, dobro i loše - to je ono namerno dobro i loše, što se dešava - zavisi od delovanja čovečanstva. Jasno, ako ste ateista u Vašington Opštoj bolnici, i ako vaš rak spontanu uđe u remisiju, vi će te to posmatrati ili kao nagradu za kvalitet medicinske nege ili kao slučajni događaj. Međutim ako ste vernik u Lurdesu ili ako ste skorije prešli na neku neizvesnu, alternativnu terapiju, vi će te imati potpuno drugačiju interpretaciju toga.

Tako Dr Doneli Heri, pripisuje svoje spasenje dobroj sreći, pre nego božanskoj intervenciji. Kakvo god da je objašnjenje, samo nekoliko ljudi je proživelo tako dramatično iskustvo poput njegovog.. Heri, koji sada živi u Prestonu, opisuje vreme kada je izbegao smrt, ne jednom, već dva puta:

Kasne 1942. godine, služio sam na HMS Rejshors ratnom brodu, koji je upravo otpratio HMS Viktorijus uz Grinoka, Njuport Njuz, Virdžinija, SAD. To je bilo užasno putovanje, zbog vremenskih prilika, i mnogi otkriveni delovi broda su prestali da rade. Zbog toga je prvi ceo dan u luci proveden u ponovnom dovođenju stvari na svoje mesto. Moj zadatak je bio da očistim vizir širokog raspona, (mesto sa koga sam delovao), koji je bio iza mosta ispred jarbola. Imao sam problema u pričvršćivanju karika na otvoru za gledanje, pa sam zato kao idiot, stajao na ogradi, koja je išla oko vizira, da bih imao jači oslonac. Naravno, ovo mi je pošlo za rukom ali karika se otkočila i ja sam pao nazad, skotrljavši se ka gvozdenoj palubi, koja je bila nekih 40 stopa ispod. Delić sekunde kasnije, signalno uže mi se zamotalo oko vrata, i sprečilo moj pad. Obesio bih se, ali na sreću, bio sam priseban, tako da sam zadržao težinu rukama, dok se ortak nije popeo na merdevine i pomogao mi da sidem.

Tokom tog delića sekunde, kada sam padao i kada sam znao da je to kraj, sledeće misli su mi sinule u glavi: 'Kako je glupo umreti ovako. Ne bi bilo tako loše poginuti u akciji. Bar bi to bila žrtva vredna truda'. I dok su mi ove misli prolazile kroz glavu, ja sam ili mislio, ili mrmljao: 'Kakav proklet način da se umre.'

Posle pada sam proveo dva dana u brodskoj bolnici, verovatno još u šoku. Od užeta sam imao posekotine na vratu, kojima je trebalo tri nedelje da se zacele.

Ali do dana današnjeg, ja imam mali ožiljak na pregibu nosa, koji mora da sam dobio kada sam udario u jarbol dok sam padao.

Ono što me je najviše impresioniralo u toj čitavoj stvari, jesu moje misli dok sam se se kotrljao, prema onome za šta sam verovao da je sigurna smrt. Uvek sam mislio, da osobi sine ceo život pred očima ili da misli na svoje voljene, u trenutku kada se suočava sa krajem. Što se mene tiče, bilo je baš onako kako sam opisao. Sve u svemu, imao sam neverovatnu sreću što sam preživeo, i pokušavam da se setim ovoga, kad god mi se neke prepreke dogode u životu. Sada imam 74. godine i dalje sam jak, ali mi visine i dalje nisu drage.

Posle nekoliko dana u brodskoj bolnici, Heri se vratio u aktivnu službu. Pitala sam ga, kako je mogao da nastavi. Odgovorio mi je:

Pretpostavljam da se u duhu ratnih tragedija ili neuspeha i može objasniti moja reakcija, koja je u mom slučaju posmatrana, kao nešto normalno. Na primer, na našem sledećem putovanju, nakon mog iskustva, smo izgubili čoveka koji je pao preko palube, tokom noći, i iako je celo društvo na brodu bilo tužno, taj događaj je ubrzo zaboravljen.

Čista moć volje

Iz jednačine se zasigurno ne može izbaciti ljudska izdržljivost. Bil koji je izbegao smrt u ledenim vodama Antartika, veruje da je njegova odlučnost da preživi, bila glavni faktor. Sada, kada je u ranim šezdesetim i kada živi u Vest Midlendsu, Bill mi je ispričao:

Bio sam na ekspedicijama na Antartiku šezdesetih godina. Radili smo u savezu sa Britanskim timom za premeravanje Antartika, i imali smo običaj da na naš brod, HMS Protektor, primamo civile, za sakupljanje naučnih podataka. Išli bi na jug, što je dalje moguće, dok se ne bismo zaledili, a onda bi krenuli nazad.

17. decembra 1966. godine, smo videli ogroman ledeni breg, veći od visokog crkvenog tornja, trideset metara visok. Na njemu su bili sivi mladunčiči tuljana i puno pingvina. Brod nije bio usidren, već je plovio među ledenicama. Pošto smo retko imali priliku da kročimo na tlo, a da to nije paluba koja je išla gore dole, nekoliko nas je odlučilo da istraži ledeni breg, da fotografišemo tuljane i pingvine. Prišli smo blizu jednim malim čamcem.

Iznenada, dok smo se koprčali na ledu, jedao deo ledene površine se otkinuo, i ostatak je postao nestabilan. Već je bio strm, ali se onda i ceo nagnuo. Dok se naginjao, postajao je sve strmiji i strmiji, dok na kraju nije ostalo ništa na čemu se moglo pridržati, i ja sam pao unazad. Da je ispod bio ledeni greben,

istog terenutka bih bio isečen na komadiće. Umesto toga ja sam se zaustavio u ledenoj vodi. Između ledenih bregova su bile duboke vodene pećine, i u jednu od ovih, sam poleteo glavom prvo. Moje društvo je imalo više sreće, jer su zbačeni, van opasnosti u otvoreno more. Znao sam da su karte tako postavljene, da ću umreti. Pluća su mi bila puna ledene vode. Počeo sam da obamirem. Temperatura je bila mnogo ispod nule. Bilo je to, kao da si u praznom zamrzivaču. U trenutku se ledeni breg ponovo nagnuo. Kasnije sam se sećao, kako je bilo zadivljujuće što me hladna voda i pad nisu ubili.

Kako se ledeni breg pomerio, stena se nagla u suprotnom pravcu, i ja sam se iskobeljao iz rupe. Izronio sam kao pluta. Iznad mene je bilo vedro nebo i nisam bio povređen. Čamac nije mogao zbog leda da dođe bliže da me spase. Ako sam hteo da preživim, morao sam da plivam - ako sam imao snage. Odakle je došla ta snaga? Iz mene. Želeo sam da preživim. Trebalo mi je da preživim. Nisam imao vremena za bilo šta sem da plivam van granica moje izdržljivosti, do čamca, gde su momci iz mog društva već bili, smrznuti, ali na sigurnom. Nosio sam krznenu odeću, koja se zaledila, i i dalje sam imao foto-aparat.

Sve ukupno, bio sam u vodi dva minuta, i trideset sekundi. Da je potrajalo još trideset sekundi, umro bih. Trajalo je poput večnosti. Kada smo se vratili na brod, isekli su odeću sa nas i bili nalik lilihipu. Ali ja sam morao da se vratim pravo na dužnost. Moj posao je bio da održavam helikoptere, i bilo je je vreme da se pokupe ljudi, koji su ranije tog dana spuštani na razne stene.

Dve godine nakon toga, sam bio bolestan, i i dalje imam problem sa sinusima, kao posledicu planktona koji je izrastao u mojoj glavi i koji se morao operisati.

Kada se suočiš sa sigurnom smrću, kada se daviš ili smržavaš, kroz glavu ti ne prolazi život. Umesto toga, imaš osećaj hladne pospanosti, nalik zamoru, ali ono što to nadjačava je želja za opstankom, ta ogromna unutrašnja energija se verovatno može povećati uz pomoć Svemogućeg. Ko zna odakle dolazi moć? Izveštaj o našem spasenju u La Plata vestima u Montevidiu, koji je bio prva luka, koju smo posetili posle nesreće, pripisao je naše spasenje, čudesnom božijem delu. Ali ja i dalje mislim, da postoje elementi sreće, jer sam prežveo, kada nije trebalo. Da se nisam spasao, nikada ne bi našli moje telo. Ne znam, da li mi je Svemogući dao snagu, ali tek mi predstoji preobraženje. Mislim da kada si u aktivnoj službi, i kada se stalno suočavaš sa opasnostima, ne možeš biti suviše religiozan, moraš se osloniti na sebe. To je neprijateljska sredina, koja je sama sebi dovoljna.

Verujem da čovek ima strašnu unutrašnju snagu, da nadjača bolest i tugu. To nije nešto, što vam se daje, već što razvijate. Takođe sam učestvovao u padu aviona i padu dva helikoptera, i poživeo da ispričam tu priču. Službu sam napustio 1974. godine, nakon dvadeset tri godine.

Izvan granica mogućnosti

Možda se najneverovatnija spasenja, koja pričaju o ljudskoj izdržljivosti, dešavaju nakon zemljotresa, kada nas je napustila sva nada da će mo naći preživeli. Teško je povući liniju između ljudske izdržljivosti i božanske intervencije, ali dva slučaja opisana dole, ukazuju na umešanost nadprirodnog. U zemljotresu na Filipinima 1992. godine, Pedrito Di, dvadeset - sedmogodišnji fitnes instruktor, bio je zaglavljn četnaest dana u ruševinama hotela u Bagio planinama. On je bio u teretani u podrumu hotela, i nakon zemljotresa, bio je zakopan pod gomilom tegova i drugih sprava za podizanje težine. Vikanjem je uspeo da ostvari kontakt sa drugim ljudima, koji su ležali pored njega, ali su oni umirali, kako su dani prolazili. Pedrito je verovao da će i on neizbežno doživeti istu sudbinu, pa je tako pokušao da skрати sebi muke, tako što je udarao glavom o beton oko njega, i tako što je pokušavao da zaustavi disanje. Ali on veruje da je spašen božanskom intervencijom.

Pedrito je rekao spasiocima: 'Izgubio sam nadu nekoliko puta. Čekao sam da umrem, ali kada sam bio najočajniji, pojavila bi se vizija Bogorodice, i ona bi me utešila'.

Raspravljalo se o tome, da su fizička objašnjenja za ove vizije, slabost i nedostatak prehrane, koji vode ka halucinacijama. Činjenica da je moguće dati fizičko objašnjenje, ne bi trebalo da umanjí značaj ovih iskustava.

Velečasni Tom Vilis, koji je ekspert za paranormalne i religijske fenomene, je prokomentarisao:

Bog funkcioniše na fizički način, na primer vetar je razdvojio Crveno more na pola, da bi Izraelci, mogli da ga prođu. To je bio fizički fenomen, ali čudo je u tome, što se to dogodilo, kao odgovor na njihovu potrebu, kada su bili u klopci. Čuda se dešavaju kao odgovor na molitvu, izgovorenu ili ne, a činjenica da ta čuda predstavljaju fizički fenomen, čini ih ni manje ni više božanstvenim. Možda postoji prirodno objašnjenje, ali ono ne umanjuje značenje fenomena, onima koji su se molili i dobili odgovor. Za one koji se

plaše duhovnog sveta, čuda predstavljaju pretnju sigurnom univerzumu, koji su oni uredili, pa tako više vole da žive bez čuda.

Nedostatak hrane i vode, je možda proizveo Pedritove vizije, zapravo, mislioci iz davnih vremena, su koristili to lišavanje čulnog zadovoljenja, da bi dosegli dublje novoe svesti. Ali oni koji prežive onda kada je nada izgubljena, često dobijaju volju da uz blagoslov podnesu patnju, koja prevazilazi normalne granice.

Potruga za životnom snagom

U parku Seung-hin, 19. jula 1995. godine, pronađena je devetnaestogodišnja prodavačica, živa pod ostacima petospratnog tržnog centra, koji se srušio u Seulu, u Južnoj Koreji. Devojka je preživela, pošto je bila zakopana šesnaest dana, bez hrane i vode. Dr Kim Sei-jong, koji ju je pregledao, je prokomentarisao: ‘ Ne razumem kako je uspela. Svi udžbenici kažu da ljudsko biće ne može izdržati bez vode, duže od nedelju dana’.

Alistair Vilson, specijalista za povrede u Rojal bolnici u Londonu, je rekao: ‘ Ovo je neobično, ali s vremena na vreme naiđe se na ljude koji su zadivljujuće izdržljivi’.

Ali njen otac je preferirao manje normalno objašnjenje: ‘ Mislio sam da ću imati sreće, ako mi vrate njene posmrtno ostatke. Ali šta se dogodilo je pravo čudo. Mora da su joj pomogla nebesa’.

Ukupno pet stotina i jedna osoba je poginula, 30. juna, nešto pre 6 časova popodne, kada se srušilo desno krilo Sampung prodavnice, puno ljudi, zatrpavši 1500 kupaca. I ovde su ljudi takođe nalaženi nakon mnogo dana bez hrane i vode. Onda gde moderne tehnike detektovanja, nisu uspele da ih nađu, jedna antička, slabo razumljiva mistička umetnost, po imenu Ki, je uspela. Ki ili Qi, kako je zovu u Kini, životna snaga, duhovna energija, koju je moguće osetiti i videti, kao toplotu ili zračenje. Kada osoba umire, izvor enegije, koji potiče od izbalansiranog delovanja janga i jina, prestaje. Ovu energiju mogu osetiti i videti oni koji dobro poznaju te zakone. Lim Kiong-tek, profesor političkih nauka na Univerzitetu u Mokpou, uvaženi stariji stručnjak za Ki, rekao je spasiocima da je jedan mladi čovek još uvek živ pod ruševinama.

Profesor Lim je stajavši tiho na terenu pokazao najneverovatnije mesto za preživelog - centralni deo ruševine - i on je rekao da bi trebalo da se pomere teške mašine koje su čistile. Spasioci su bili skeptični, kada im je Profesor Lim rekaoda se dole nalazi mlad, zdrav čovek, moguće sportista, koji je živ i emituje Ki.

Prvo nisu nikoga našli, i Profesor Lim je napustio teren, mrmljajući: 'To je čudno'. Ali dvanaest sati kasnije, baš na onom mestu koje je pokazao Profesor Lim, pronađen je Čoi Min-suk, dvadeset-jednogodišnjak, Kada su iskopali čudesno živog, drugog preživelog, devetnaestogodišnjeg I Ji-hvana, ispod ruševina, na drugom mestu koje je profesor Lim pokazao, rođaci i televizijske kuće su počeli da obraćaju pažnju.

Lokalne televizije su snimile pobledale rođake, u obližnjem holu, gde su stotine njih bile smeštene, kako očekujući vesti, Ki ekspertima pokazuju fotografije nestalih, od kojih su neki bili i mala deca. Kao rezultat svega, spasioci su počeli da se ne oslanjaju samo na vojne mašine za detektovanje, sa kojima su imali iskustva, već i na stručnjake za životnu snagu, i procenjuje se da je daleko veći broj preživelih pronađen, nego što bi bio inače.

Dr Doneli, komentariše slučajevu ljudske izdržljivosti:

Kada se radi o posebnim slučajevima preživljavanja u srušenim zgradama, oni se moraju posmatrati od slučaja do slučaja, ali postoji mnogo primera preživljavanja bez hrane na duži vremenski period, na primer u nesrećama na planinarenju, gde nije bilo nagoveštaja čudnog. Ljudska bića mogu preživeti neverovatno dugo bez hrane, iako, tačno je u mnogo manjoj meri, bez vode.

Ne verujem da postoji pouzdan dokaz, koji traži da se veruje u čuda u božansko ili u paranormalne znake, ali na mene mogu jako uticati, kao i na bilo kog drugog, veličanstven izlazak sunca, nesebično ljudsko delo ili prestanak patnje. Konačno, svi imamo prava da imamo svoju interpretaciju činjenica i anegdota. Ja samo pokušavam da primenim Okamove Rejzor principe, čija je suština da se ne koriste neka komplikovana objašnjenja za događaje koje je moguće objasniti jednostavnije.

Pričanje sa životinjama

Najčudnija od svih su ona spasenja u kojima učestvuju životinje. Mi ne razumemo veličinu životinjske duhovnosti, ili njihovu mogućnost da telepatski pričaju sa nama. Ana Čen, koja vodi plesnu agenciju, veruje da joj je duboka duhovna komunikacija sa divljom životinjom, spasila život. Srela sam je dok je izvodila deo, njenog novog šou programa, na kablovskoj televiziji:

Imala sam sedamnaest godina i radila sam u pabu u Eksmoru, tokom sedamdesetih godina.

Vlasnik je imao polu pitomu pumu, koju je pokazivao da bi privukao posetioce. Jednog dana sam pozirala sa pumom, dok su me fotografisali za

reklamu. Nosila sam kostim mačke, a puma je ležala na boku, sa otkrivenim stomakom. Odlučila sam da kleknem, kada je jedan od kamermana, ispustio kabl i uplašio životinju. Puma je to videla kao pretnju, jer sam ja klečala, skočila je i režeći me oborila.

Videla sam kako su kamermani pojurili da donesu drške od metle i štapove za bilijar, i shvatila sam da ako se približe pumi, da će ona skoro sigurno odgovoriti na pretnje, tako što će me ujesti i čak i ubiti.

Bila sam preplašena, ali sam u tom trenutku postala potpuno mirna i rekla tiho svima da se odmaknu. Šape su pritiskale moj gumeni kostim, i mogla sam da osetim dah ovog stvorenja. Uprkos tome sam se opustila i smirila, prenoseći životinji u mislima čistu ljubav i pokornost, i polako i nežno sam je dodirivala i ohrabrivala. Znala sam da je mogla da pročita moje misli. Mogla sam da osetim snagu misli između nas, neizgovoreno pitanje, ili da li ću živeti ili umreti, njegov um i moj su bili jedno, na dubokom, skoro prvobitnom nivou, i između mene i njega je teklo razumevanje i ljubav koji su isključivali svakog i sve. Sve se odvijalo polako- izgledalo je kao da su prošli sati, ali zapravo nije trajalo duže od minut ili dva, kako sam ležala zarobljena. Malo po malo puma se opustila, popustila stisak, zagrebla oštrim šapama o drven pod i veoma polako otišla.

Pumu su držali u sauni i ljudi iz grada su bili zabrinuti, šta će se dogoditi ako ikada pobegne. Jednog dana, vlasnik pume se preselio, ne ostavivši adresu. Životinja je takođe nestala. Ubrzo nakon toga počele su priče o vizijama čudovišta iz Eksmura. Ja sam ubeđena da jet o bila životinja, koja me je poštedela.

Ana je poštedenja, kako je izgledalo, svesnom odlukom stvorenja. Možda se altruizam i duhovnost životinja potcenjuje. Na primer u martu 1996. godine, pojavio se kratak tekst u Dejli telegrafu, o ovčarskom psu, koji je spasao vlasnika od smrzanja, dok je ležao bez svesti u Hartsholm parku u Linkolnu, po strašno hladnom vremene, pošto je glavom udario o granu. Kevin, šezdesetogodišnjak, bio je bez svesti deset sati pre no što su ga pronašli. Kada se osvestio, njegov pas je ležao na njemu, pružajući mu toplotu, koja mu je spasila život. Skeptici, mogu raspravljati o tome, da je to bio deo njegove uloge kao ovčarskog psa, i da je godinama, on postao odan svom gospodaru. Ali šta ako pas nema nikakve veze sa žrtvom. Istog meseca, je Džoš, desetogodišnjak iz Kesavila, Misuri koji ima Daunov sindrom, spašen od skoro sigurne smrti, brigom dva divlja psa koji su ga zagrevala i čuvala, pošto je odlutao po ledenom vremenu iz svoje udaljene kuće na selu.

Posle 72 časa, pošto su sve obližnje šume i brda pretražena uzalud, spasioca koji je bio izdvojen ig glavne grupe, konj je odveo do dečaka, tragom zova

divljih pasa. Njihov razjareni lavež je poveo četrdeset-devetogodišnjeg Oskara Nila uz padinu planine, gde su mu psi dozvolili da pokupi polu-svesno dete, i da ga odvede na bezbedno.

Psi su zagrevali malog dečaka, ležeći pored njega. Gospodin Nil je opisao, kako je našao dečaka:

Izgubio sam se i pokušavao sam da nateram konja da ide u jednom pravcu ali me je on uporno odvlačio na drugu stranu. Kobila je ubrzala hod, načuljila uši i zastala, slušajući. Uputila se u pravcu, odakle je nešto čula. Išli smo milju napred, i onda sam čuo i ja pse.

Oni su sišli trčeći sa padine, lajući na mene. Što sam se više peo, postajali su sve više divlji. Video sam dečaka kako leži dole i veliki pas je lajao na mene, kako da je hteo da kaže: 'Nemoj ga povrediti'.

Kada sam sjahao sa konja, psi su se umirili. Pretpostavljam da su shvatili da ga neću povrediti. Veliki pas je gledao iz daljine a mali je stalno trčao okolo. Pozvao sam Džoša dva ili tri puta i on je otvorio oči i podigao glavu. Džoš je toliko dugo bio sa psima, da im se čak i malo osmehnuo.

Pretpostavljam da su se psi zblížili sa njim, i da su preuzeli na sebe dužnost da ga spasu. Da nije bilo njih, bio bi mrtav. Čudo je da je dobio drugu šansu.

Džoš je imao blage promrzline, ali se ubrzo oporavio u bolnici. Jednog psa je uhvatila i usvojila Džošova porodica. Spekuliše se da da su ti psi koji su bili mešanac jazavičar i ovčarski pas, posećivali Džošov dom i da ih je dečak koji voli životinje, tajno hranio.

Zaštita od katastrofe se javlja u mnogim oblicima, ali najčešći faktor je izgleda ljubav, bilo da je to ljudska, božanska, ili životinjska, ili milost koja dolazi od nekog univerzalnijeg, apstraktnog izvora dobrote. Mnogi ljudi se jedva spasu, u uobičajenom životu, ali za vreme rata, pretnja od smrti je stalno prisutna. U takvim vremenima, ove rezerve duhovne dobrote, su čak više značajne da u sprečavanju patnje koju ljudi zadaju jedni drugima. Priče iz sledećeg poglavlja pokazuju kako rat ne izvlači samo ono najgore u ljudima, već takođe može izvući i najbolje.

(...)